
Nagy Zsuka

KOCKÁK EGY SZERELMESFILMBŐL

– a reggel –

gyűrött arcomat elrejttem,
mert Othello szőlőfürtjeit szedi már
a pirkadó kertben egy leány
a hajnal kertésze dolgozik éberén

s mi falánkságunktól betelten
fekszünk egymástól jóllakottan már,
de a szürke hétköznapi gondja vár
a mámorból ébreszt a vekker

felkelsz nesztelen, omniát főzöl,
illata száll, jelzi a reggelt
s a konyhában kávé gőzöl

gondoskodás a négyzeten – érzem –
már fekete teám öntöd,
kinn zokog két jegenye

kinn zokog két jegenye
szappanbuborék, nyári eső
az Isten kitűnő festő
most impresszionista ecsete

s már ázott szárnyait szárítja a fecske
a Nap sugara szétterül, mint legyező
megkerült a fióka is, a tekergő,
újra zeng a fecske-család fészke

---

napsugár injekciót kapott a föld
jó doktor a Nap, szipog az eresz
a látvány csupa sötétzöld

szántja a szagos esőt a fény-eke
az ég ünnepi ruhát ölt
a fák haját fésülik égitest kezek

a fák haját fésülik égitest kezek
pajzán mosolyt fest a piktor
a ház mögött a fű csupa filctoll,
színe az ébredő hétfőnek ezer

a tévé szól, elkomorul fejed
dühöd szele zúg, – kint ont –
várj csak, a híradó – mit mond! –

megint hazudnak, – mi értelme ennek –
eltűnik arcomról esti csókod,
szádban a cserszegid íze dohos,
évezredekről hallatszík a bókod...

rám nézel, – kiderül homlokod –
megsimogatlak, – nyugalom – szólok –
az ég hajkölteménye felettünk lobog

az ég hajkölteménye felettünk lobog
békítő sóhajt hoz nekünk a mester
sokáig győzködni téged sem kell
megmentett reggelünk újra boldog

garázdák, menthetetlen sorsok
pittbul-képű hírek nekünk esnek
vérfürdőben úszkáló bementők beszélnek
– kapcsold ki kérlek – mondod –

---

kellett ez nekünk, kellett ez nekünk,
besúgók, csalók, bérgyilkosok
jól kezdődik hetünk

beépített provokátorok
jönnek a homály hordalékán velünk
kinn a jegenye már rég nem zokog

kinn a jegenye már rég nem zokog
az asztalon vaj, pirítós, eperdzsem
egymáshoz bújunk szerelmesen
s másnapos gyomrunk egyszerre korog

a takaró amőbaként mozog
meggyulladunk szárnyainkon fekve
nekünk reggel 8 is este
kint dalra fakad egy csipkebokor

egy csokor margaréta a vázában
szirmait hullatja epedve
a sötétítő függöny homályában

gyémántarcú kedvesem
frézia illatú szobában
ott lakunk Ógügie szigetén

ott lakunk Ógügie szigetén
egymásból soha nem elég
az utolsó gyertya is elég
ó, kedvesem, mindenem

tied vagyok teljesen, – vidd eszem –
vedd halkabbra a zenét
hallani akarom a kéj hevét
szeretlek téged, higgy nekem

---

a régi tücskünk már nappal is ciripel
oly édes mandula ízű szád
s kérded „csak tudnám majd ki visz el!”

s mondom: „mi örökké egy pár”
és te felugrasz, – nekem whisky kell
tüzes szekéren száguld tovább a vágy

tüzes szekéren száguld tovább a vágy
én a lovas, te meg a ló
ágyékodig hatol a szó
kezemben érett péniszvirág

illata árad, mint orgonaág
a fürdőkádban mámorító
két kezed, mint varázsló
világszám, abrakadabra élettárs

az agy, mint kocsonya reszkető
de a test, mint hintaló
– elkésünk – az ég zeng, s ő...

a lelkiismeret, mint szike oly villanó
a Nap, viharjelző
s agyunk, mint zátonyra futott hajó...